

Uit het dagboek van heilige broeder Rafaël Arnaiz Baron († 1938) *

Zolang ik niet leer mijn zenuwen te beheersen,
zal ik in het gemeenschapsleven nooit leren
wat het betekent zichzelf te verloochenen.
Aan de ene kant verlang ik naar de hemel,
en langs de andere kant is er mijn menselijk hart,
in het kort samengevat: lijden en Kruis.
Wat verwacht je van de ellende en het slijk ?
Stel je hoop en je dromen op God
en verlaat het schepsel :
je zult daar niet vinden wat je zoekt.
Maar, hoe moet het als God zich verbergt ?
Hoe koud is het dan in La Trappe ?
Een Trappistenklooster zonder God
is niets meer dan een groep mensen.

Ik wil met U meegaan,
o ver als Gij het wilt, Heer.
Maar geef mij de kracht
en help mij op het geschikte moment.
Zie op mij neer, Heer, zo arm als ik ben.
Gij weet alles en Gij ziet alles,
doch Gij vergeeft ook alles Heer,
vervul mijn hart met datgene
wat geen mens mij geven kan.

Ik ben een mens
die geschapen is om lief te hebben,
voor de liefde van de schepselen,
maar voor U mijn God en, voor allen in U.
Gij alleen pleegt geen bedrog,
alleen in U wordt de droom werkelijkheid.
Ik verliet mijn thuis,
ik verscheurde mijn hart beetje bij beetje.
Ik ledigde mijn ziel van aardse verlangens,
ik omarmde uw Kruis.
Waarop wacht U nog, Heer,
als Gij verlangt naar mijn eenzaamheid,
mijn lijden, mijn alleen zijn,
neem het dan helemaal Heer,
ik verlang naar niets.

* **Rafaël Arnaiz Baron** , Dagboek van 26 december 1937.